

tížné. Kutací práce, jež má na mysli § 16 hor. zák., musí býti ovšem práce hornické (srov. nál. Budw. 8456/1895), avšak dostačují právě práce zcela jednoduché. To se podává z té okolnosti, že tam, kde jde o práce význačnější, provádí jejich kvalifikaci zákon horní sám (na př. §§ 174 až 177), kdežto v § 16 mluví zcela všeobecně o kutacích pracích, aniž je blíže definuje.

Otázka ovšem, zda v konkrétním případě st-I skutečně provedl kutací práce, které úřadu oznámil, jest otázkou skutkovou, kterou nss může posuzovati jen s hlediska § 6 zák. o ss. Ježto, jak uvedeno, není předepsáno zvláštní řízení, stačí jakýkoliv jiný způsob, tedy použití jakýchkoliv průvodních prostředků, které jsou způsobilé, aby úřad na jejich základě mohl zjistiti okolnosti podle § 16 hor. zák. rozhodné. Proto může takovýmto průvodním prostředkem býti také dotaz u úřadů resp. orgánů, jež podle svého zařízení a své místní působnosti jsou s to o rozhodných skutečnostech těch se přesvědčiti, tedy také na př. u úřadu obecního, úřadu okres., resp. četnictva. Namítá-li proti tomu stížnost, že tyto úřady, resp. orgány nemají dostatečnou způsobilost pro odborné posouzení sporných okolností, nelze jí dáti za pravdu, neboť, jak shora uvedeno, jde tu o zjištění okolností zcela jednoduchých, t. j. o zjištění, zda byly provedeny aspoň zcela jednoduché práce kutací, k čemuž zvláštních odborných znalostí zapotřebí není. Jest proto námitka, že žal. úřad nebyl oprávněn založiti svoje zjištění o těchto skutečnostech na zprávách, které mu podaly obecní úřad a okresní úřad, resp. četnictvo, bezdůvodná.

V dalším namítá stížnost, že jest lhostejno, kdo kutací práce konal, neboť rozhoduje skutečnost, že práce ty byly provedeny. Touto námitkou nepostihuje však stížnost obsahu nař. rozhodnutí, neboť žalovaný úřad rozhodnutí své nezaložil na odůvodnění, že snad v kutacím obvodu st-lově byly provedeny nějaké kutací práce, které st-I sám neprovedl. Jest proto stížnost i v tomto bodě bezdůvodná.

Konečně uvádí stížnost řadu hornických prací, jež st-I na různých místech provedl v roce 1929. Nař. rozhodnutí zmínilo se ovšem také o tom, že st-I nekonal vůbec žádných prací od udělení kutacího povolení v roce 1921, avšak uvedlo také, že v uplynulém roce (t. j. tedy od 21. března 1930 do 21. března 1931) nebyly kutací práce konány. Tento důvod sám o sobě však opravňoval úřad k zamítnutí žádosti o prodloužení kutacího povolení, neboť, jak již shora dovedeno, má kutěť nárok na prodloužení svého kutacího povolení jen tenkrát, prokáže-li provádění kutacích prací během onoho roku, jenž předchází bezprostředně před rokem, pro nějž je další prodloužení požadováno. Na práce dříve konané nemůže se proto kutěť právem odvolávati, a jeví se v důsledku toho námitka stížnosti odvolávající se na kutací práce před 21. březnem 1930, bezdůvodnou.

Č. 10.994.

Učitelstvo: * Učitel veřejné školy národní, pověřený po čas potřeby prozatímní správou školy, nemá právního nároku na naturální byt nebo na příbytečné po rozumu § 15 odst. (2) zák. č. 104/1926 Sb.

(Nález ze dne 11. ledna 1934 č. 90.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7727/29, 9467/31.

Věc: Antonín H. v D. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o srážkách za naturální byt.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Řídící učitel při obecné škole v D. Emanuel P. byl přikázán k výpomocné službě okr. škol. inspektoru a byl proto výnosem okr. škol. výboru v Jindř. Hradci z 30. října 1922 pověřen st-l, definitivní učitel při téže škole, pro čas potřeby prozatímní správou školy d-ské a přiznána mu remuneration ve výši 60% zákonného funkčního přídatku.

Výnosem z 23. dubna 1929 poukázal ošv v Jindř. Hradci berní úřad, aby st-li s jeho služebních platů srazil částku 275 Kč v měsíčních splátkách po 50 Kč jako náhradu za naturální byt správce školy ve školní budově, kterého měl právo i možnost st-l používat místo Emanuela P. Z tohoto výnosu se st-l odvolal k zšr v Praze, jež odvolání výnosem z 23. října 1929 zamítla z těchto důvodů: Podle ustanovení odst. 2 § 3 zák. z 13. července 1922 č. 251 Sb. a podle odst. 2 § 15 zák. z 24 června 1926 č. 104 Sb. má řídící učitel nárok na naturální byt, avšak odhadní cena tohoto bytu, určená podle místních poměrů, má mu býti odečtena od peněžitých příjmů. St-l vedl v době od 1. května 1924 do 31. ledna 1927 správu školy místo definitivního řídícího učitele Emanuela P., který byl službou přidělen ošv-u v Jindř. Hradci a v D. tudíž nebydlil. Odvolatel měl proto nejen možnost naturálního bytu užívat, ale měl na byt ten právo, neboť funkce řídícího učitele v D. byla mu svěřena v plném rozsahu. Vztahuje se tudíž na něho i výše cit. ustanovení o srážkách odhadní ceny naturálního bytu ze služebních příjmů, na čemž nemůže nic měniti ta okolnost, zdali po své vůli naturálního bytu skutečně používal či nikoliv. Není proto opatření ošv-u v rozporu s ustanovením zákona a je tudíž zamítnutí odvolání odůvodněno.

Další odvolání zamítlo min. škol. nař. výnosem z důvodů rozhodnutí zšr-y.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Žal. úřad, převzav důvody rozhodnutí zšr-y, položil svému rozhodnutí za základ tytéž právní předpisy jako zšr, totiž ustanovení § 3 odst. 2 zák. č. 251/22 a § 15 odst. 2 zák. 104/26 Sb. Obou těchto předpisů, ač upravují v podstatě tutéž právní materii, dovolává se žal. úřad zřejmě proto, že jde o srážky za dobu od 1. května 1924 do 31. ledna 1927, tedy za období jednak před účinností, jednak za účinnosti zák. č. 104/26.

V § 3 odst. 2 zák. č. 251/22 se stanoví: Nároky ředitelů a správců škol na naturální byt nebo na příbytečné podle zem. zákonů zůstávají nedotčeny, avšak příslušná částka zákonitého příbytečného neb odhadní cena naturálního bytu určená podle místních poměrů se odečte od peněžitých příjmů. Téměř doslovně stejné ustanovení obsahuje též předpis § 15 odst. 2 zák. č. 104/26. Předpisy tyto mluví o ředitelích a správcích škol. Ježto st-l nebyl na škole v D. dosazen jako skutečný správce školy, nýbrž byl pouze na čas potřeby pověřen prozatímní správou školy, neboť místo definitivního správce školy, obsazené Emanuele P., nebylo pouhým přikázáním tohoto k výpomocné službě u okr. škol. inspektora uvolněno, bylo nss-u uvážiti, zda obratem »ředitelé« a »správci škol« má zá-

kon na mysli všechny osoby, které z úředního pověření fakticky obstarávají správu školy, nebo jen ty, které zaujímají služební místo ředitele (správce) školy, byvše na ně dekretálně dosazeny, čili konkrétně řečeno, zda oním obratem jsou míněny jen osoby, které jsou po stránce právní skutečnými řediteli nebo správci škol, nebo také ony, které jsou jen prozatímně pověřeny správou školy. Žal. úřad přikládá uvedenému obratu »ředitelé« a »správci škol« zřejmě smysl širší, vztahuje-li předpis ten i na st-le, který, jak řečeno, na služební místo správce školy v D. dosazen nebyl. S tímto stanoviskem žal. úřadu nemohl však nss souhlasiti.

Základní předpis o nároku ředitelů a správců škol v Čechách jest obsažen v § 28 čes. zem. zák. o právních svazcích učitelstva z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. ve znění zák. z 27. ledna 1903 č. 16 z. z., kde se praví: Ředitelé škol měšťanských a správcové obecných škol národních mají právo na byt, skládající se aspoň ze 2 pokojů, kuchyně a potřebných vedlejších místností, který má býti vykázán pokud možno v samé budově školní. Není-li možno vykázati jim takový byt, náleží jim příbytečné.

Po názoru nss-u týká se tento předpis jen ředitelů a správců škol skutečně pro tato místa ustanovených, neboť nelze se domnívati, že by zákon byl chtěl poskytnouti nárok na naturální byt i těm učitelům, kterým je svěřena správa školy za ředitele (správce) školy jen dočasně na výpomoc z toho důvodu, že skutečně ustanovený ředitel (správce) školy nemůže dočasně službu zastávati, neboť, kdyby se cit. předpis vztáhl i na případy jako je právě uvedený, vedlo by to nezřídka k tomu, že by skutečně ustanovený ředitel (správce) školy měl obsazený naturální byt a vedle toho bylo by nutno opatřiti naturální byt v rozsahu v cit. § 28 zák. č. 86/1875 z. z. č. také učiteli výpomocně zastupujícímu ředitele (správce) školy, nebo platiti mu příbytečné. Aby mohla býti uznána existence takovéto konkurence nároků dvou osob na naturální byt, resp. příbytečné, odvozovaných z téhož právního důvodu, bylo by po názoru soudu třeba, aby zákon v tom směru obsahoval jasné ustanovení — takového ustanovení však není.

Názor, že ustanovení § 28 zák. č. 86/1875 z. z. č. má na mysli jen skutečné ředitele (správce) škol, nachází oporu také v obdobném předpisu § 7 mor. zák. zem. z 26 prosince 1904 č. 1 z. z. mor. z r. 1905, pozměněném zák. z 15. července 1914 č. 48 z. z. mor., kde se výslovně praví, že nárok na naturální byt (náhradu bytného) mají definitivní ředitelé škol měšťanských a definitivní řídící učitelé škol obecných, nikoli učitelé, pověřeni na výpomoc dočasným řízením obecné nebo měšťanské školy. Pro názor ten mluví i další úvaha, že se v § 3 odst. 2 zák. č. 251/22 i § 15 odst. 2 zák. č. 104/26 užívá stejných termínů »ředitelé škol« a »správcové škol« jako v odst. 1 těchže paragrafů; označení »ředitelé škol«, použité v odst. 1 cit. předpisů, vyložil pak nss nál. Boh. A 7727/29 a 9467/31 v ten smysl, že se nevztahuje na osoby učitelské, které nebyvše jmenovány ředitelem, jsou toliko pověřeny zatímní správou školy. Nss neshledává pak příčiny, proč by obratu »ředitelé« a »správcové školy«, použitému v odst. 2 cit. paragrafů mělo se rozuměti jinak, než stejným výrazům obsaženým v odst. 1 těchto paragrafů.

Z těchto úvah plyne, že je nesprávný názor žal. úřadu, že st-l, který nebyl jmenován správcem školy, nýbrž vedl správu školy v D. jen proza-

tímně místo definitivního řídícího učitele, měl právní nárok na naturální byt, a že se tudíž na něho vztahuje také předpis o srážkách odhadní ceny naturálního bytu ze služebních příjmů. Pouhá skutečnost, na niž poukazuje zsr, že naturální byt správce školy v D. byl prázdný a že st-l měl snad faktickou možnost do bytu toho o své újmě se nastěhovati, nemůže odůvodniti srážky odhadní ceny onoho naturálního bytu ze služebních příjmů st-lových již proto, že žal. úřad netvrdí a ze správních spisů nelyne, že onen naturální byt byl st-li výslovně dán k dispozici a že st-l jej nepřijal, aniž k tomu měl dostatečné příčiny; nss neměl tudíž za tohoto stavu spisů důvodu zkoumati, zda by za splnění těchto předpokladů byly srážky odhadní ceny naturálního bytu ze služebních příjmů st-lových přípustny.

Nař. rozhodnutí vychází tedy z nesprávného výkladu shora cit. zákonných předpisů a bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba se zabývati ostatním obsahem stížnosti.

Č. 10.995.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: Valeterisování (napařování) klobouků není činností vyňatou z předpisů živn. řádu podle čl. V lit. d) uvoz. patentu k živn. ř.

(Nález ze dne 12. ledna 1934 č. 397.)

V ě c: Josef H. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem ze 17. prosince 1929 odsoudil magistrát hlavního města Prahy Josefa H., jako zodpovědného zástupce veřejné obchodní společnosti H. a spol. v Praze, podle § 132 lit. a) živn. ř. k pokutě 200 Kč po případě k vězení na 20 dnů pro přestupek § 11 živn. ř., ježto provedeným vyšetřováním bylo zjištěno, že uvedená společnost provozuje bez živnostenského oprávnění živnost napařování klobouků, kteroužto činnost jest považovati za podstatnou a výlučnou součást řemeslné živnosti kloboučnické, kterou nelze jako samostatnou živnost svobodnou opověděti a provozovati.

Nař. rozhodnutím žal. úřad zamítl odvolání proti tomu podané, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána výsledkem svědků, vlastním částečným doznáním a úředním šetřením. Dodal pak: Při valeterisování jde o žehlení šatstva a klobouků strojem, tudíž o provozování živnosti se speciálním zařízením provozovacím, nikoli však o práce námezdní podle čl. V. d. uvoz. patentu k živn. řádu.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

St-l netvrdil ani v řízení správním ani netvrdí ve stížnosti, že by k činnosti, o kterou tu jde (valeterisování klobouků), měl sám, nebo společnost, kterou zastupuje, nějaké oprávnění podle živn. řádu. Netvrdí ani, že by byl tuto činnost ohlásil jako živnost, ani netvrdí, že k provozování činnosti té jest oprávněn na základě své živnosti krejčovské. St-l naopak tvrdil v odvolání a tvrdí také ve stížnosti, že k uvedené čin-